

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: T. V. T., narozený X,
toho času bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-21706-3/ČJ-2025-930310-V234 ze dne 30. 7. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č. j. KRPP-77692-17/ČJ-2025-030022 ze dne 29. 5. 2025 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena na 3 roky. Zároveň byla žalobci stanovena doba 15 dnů k vycestování. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství policie potvrdila.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že s ohledem na jeho spolupráci se správními orgány mu měla být uložena povinnost opustit území, nikoliv správní vyhoštění. To žalobce považoval za nepřiměřeně přísné. Co se týče stanovené doby zákazu vstupu na území, tu žalobce považoval za nepřezkoumatelnou. Krajské ředitelství neodůvodnilo, v čem se jeho situace lišila od cizinců, kterým bylo možné uložit kratší dobu správního vyhoštění. Při rozhodování skutkově obdobných případů by však neměly vznikat nedůvodné rozdíly. Ani žalovaný řádně neodůvodnil stanovenou dobu správního vyhoštění.
3. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou a odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí.

III. Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění.
5. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince*, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, *až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
6. Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 však nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Neoprávněný pobyt žalobce

7. Žalobce nerozporoval, že formálně byl naplněn důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť po vypršení platnosti jeho víza nevycestoval z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Měl však za to, že mu měla být uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neboť spolupracoval se správními orgány. Tomu soud nepřisvědčil.

8. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, neboť se nacházel na území členských států EU neoprávněně, konkrétně **od 18. 8. 2023 do 28. 5. 2025**. Tuto skutečnost správní orgány zjistily na základě toho, že žalobce měl vydané vízum v ČR na pozvání platné od 20. 5. 2023 do 17. 8. 2023 (viz č. 1. 7 správního spisu). Dne 22. 5. 2023 žalobce přicestoval do ČR. Po skončení platnosti víza, tedy dne 18. 8. 2023, žalobce nevycestoval ze států Schengenu. V rámci výslechu dne 29. 5. 2025 policii sdělil, že z Vietnamu letecky odcestoval do ČR na pozvání, přičemž se jednalo o fiktivní pozvání přes zprostředkovatele, dotyčnou paní vůbec neznal. Na dotaz, proč po skončení platnosti víza nevycestoval, odpověděl, že si v ČR chtěl vydělat peníze.
9. Jelikož žalobce po skončení platnosti víza nevycestoval, nacházel se od 18. 8. 2023 ve státech Schengenu neoprávněně. Dne 28. 5. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou policie. Ve vztahu k určení rozsahu neoprávněného pobytu žalobce tedy soud nemůže správním orgánům nic vytknout. V nynější věci byly splněny důvody pro uložení správního vyhoštění (žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně).

Přiměřenost rozhodnutí správních orgánů

10. Jediným důvodem, proč by správní orgán měl od uložení této povinnosti upustit a namísto ní uložit povinnost opustit území, nemůže být skutečnost, že cizinec spolupracuje se správním orgánem. Zákon jasně stanoví, že tímto důvodem může být (jen) nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
11. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce nic konkrétního neuvedl; v prvostupňovém řízení dokonce výslovně popřel, že by zásah nepřiměřený byl. Soud proto pouze uvádí, že se s hodnocením správních orgánů ztotožnil: na str. 5–6 prvostupňového rozhodnutí krajské ředitelství policie své úvahy srozumitelně a přiléhavě vyložilo.

Doba správního vyhoštění

12. Žalobce nesouhlasil se stanovenou dobou správního vyhoštění v délce 3 roků. Krajské ředitelství policie řádně neodůvodnilo, proč stanovilo takto dlouhou dobu. Dále žalobce zmínil cizince, kterým byla uložena kratší doba, například v délce 6 měsíců. Krajské ředitelství policie však neodůvodnilo, v čem se situace žalobce lišila. Ani žalovaný tuto vadu nezhojil. Ani této námitce soud nevyhověl.
13. Krajské ředitelství policie mohlo stanovit dobu správního vyhoštění až v délce 5 let [§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Nepřistoupilo nicméně k horní hranici této doby a dobu správního vyhoštění stanovilo v délce 3 roků. V tom ohledu vzalo v potaz: délku neoprávněného pobytu žalobce na území (cca 21 měsíců); skutečnost, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu a neučinil žádné kroky k jeho legalizaci; vykonával na území ČR pracovní činnost, ač neměl platné oprávnění a podvodný způsob, jakým si žalobce zařídil vízum do ČR (viz str. 3–4 rozhodnutí krajského ředitelství). Žalovaný se následně se stanovenou dobou ztotožnil (str. 3–4 napadeného rozhodnutí).
14. Rozhodnutí správních orgánů tak ve vztahu ke stanovení doby správního vyhoštění nejsou nepřezkoumatelná. Správní orgány řádně vysvětlily, proč stanovily dobu správního vyhoštění v délce 3 roků. Stanovení doby vyhoštění spadá do jejích správního uvážení, které v souzené věci netrpí žádnými vadami (nepřezkoumatelnost, zneužití či překročení).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Poukazuje-li žalobce na cizince, kterým byla stanovena kratší doba správního vyhoštění, není soudu zřejmé, o jakých cizincích žalobce hovoří. Své obecné tvrzení totiž nijak nerozvedl, ani jej případně neosvědčil. Jak již však soud uvedl výše, je především na posouzení správního orgánu, jakou dobu správního vyhoštění stanoví, pohybuje-li se v zákonném rozmezí a své rozhodnutí řádně odůvodní, čemuž správní orgány dostály. Teprve pokud by žalobce předložil skutečně srovnatelné případy, bylo by třeba podrobněji vysvětlit případnou odchylku ve stanovené době vyhoštění. To však žalobce neučinil, žalovaný proto tuto otázku nemusel blíže rozebírat.

IV. Závěr

16. Lze tak uzavřít, že pro vyhoštění žalobce z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území členských států EU byly splněny všechny podmínky, vyhoštění není nepřiměřené a správní orgány svá rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnily. Zájem na dodržování právních předpisů ČR zjevně převažuje nad zájmem žalobce setrvat na území ČR.
17. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. října 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce